

*Поліщук Юлія Андріївна,
аспірантка кафедри економічної політики та менеджменту,
ХарPI НАДУ, м. Харків
ORCID 0000-0001-6362-9445*

УДК 351.824

doi: 10.34213/db.20.02.10

ЗАКОРДОННИЙ ДОСВІД РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ РОЗВИТКУ «ЗЕЛЕНОЇ ЕКОНОМІКИ»

У статті розглянуто актуальні питання, які визначають проблеми реалізації державної політики «зеленої економіки» як новий напрямок у світовій економічній діяльності, що пов'язаний з виробництвом, розподілом, споживанням товарів і послуг на основі гармонійного використання нових інноваційних технологій та природного середовища. Проаналізовано досвід різних країн світу, що прогресують на шляху розвитку державної політики «зеленої» економіки та розбудови нових моделей соціально-економічного розвитку, заснованих на її концепціях. Висвітлено технічний потенціал відновлюваної енергетики як механізму практичного забезпечення економічної безпеки в умовах загроз вичерпання ресурсів. Уряди багатьох країн світу намагаються впроваджувати стимули для трансформації економічних систем з метою більш раціонального використання природних ресурсів, зменшення негативного впливу на довкілля, використання відновлювальних джерел енергії, екологізації виробництва та споживання, забезпечення економічного зростання за рахунок створення нових «зелених» секторів та робочих місць. Доведено, що рівень розвитку «зеленої» економіки в різних країнах значно різниться, що залежить від специфіки природного та людського капіталу кожної країни та її загального рівня розвитку.

Ключові слова: державна політика; «зелена» економіка; вичерпність природних ресурсів; сталий розвиток; енергоефективність; енергозбереження.

Постановка проблеми. Сьогодні ми стикаємося зі значним розривом, що існує в усвідомленні глобальних екологічних проблем та повсякденною практикою життя. При цьому необхідно підкреслити, що існує суттєва різниця в менеджменті довкілля, яка спостерігається в розвинутих країнах світу. У контексті нашого дослідження ми розглянемо досвід деяких розвинених держав світу, чия діяльність у державній політики «зеленої» економіки є, на наш погляд, показовою й може бути застосована в умовах використання природних ресурсів в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженням зарубіжного досвіду реалізації державної політики «зеленої» економіки займалися такі вчені, як О. Стрижак, І. Скороход, А. Ямчук, Н. Захаркевич, Г. Гелетуша, також можна виділити Європейську комісію та «Науковопроектний центр розвитку

об'єднаної енергетичної системи України» Державного підприємства «Національна енергетична компанія» Укренерго.

Метою статті є узагальнення концептуальних підходів реалізації державної політики «зеленої» економіки в різних країнах світу.

Виклад основного матеріалу. В усьому світі сьогодні існують такі глобальні проблеми, як зміна клімату, вичерпання обмежених природних ресурсів, приріст населення, бідність, брак продуктів та інші, що ускладнюється кризою соціально-економічної системи, яка була побудована на вільних ринкових відносинах. Світова економіка вже пройшла етап, ключовим фактором якого були природні ресурси. Майже всю нашу планету охопила криза, яка свідчить про необхідність пошуку такого шляху подальшого розвитку, який би ґрунтувався на збереженні природного потенціалу. Процес саморегулювання ринку негативно впливає на стан навколишнього середовища та забезпеченості населення.

Плани «озеленення» або державні стратегії національної економіки вже розроблені у багатьох країнах світу. Для впровадження державної політики «зеленої» економіки, країни визначають конкретні цілі. Дані стратегії розрізняються з урахуванням пріоритетів певної країни, а також з розумінням поняття «зеленої» економіки. Ці визначені цілі містять широкий діапазон сфер, а саме: викиди парникових газів, енергоефективність нового житла, просторове розподіл природних екосистем та якості води тощо.

У світі вже передбачено для реалізації приблизно 150 проєктів із заміни використання викопного палива та абсолютного переходу на відновлювану енергетику. Так, у США як основні напрямки розвитку державної політики зеленої економіки вибрано розвиток альтернативної енергетики. За допомогою сонячних установок до 2030 р. буде вироблятися 65 % енергії, споживаної країною, і 35 % тепла [1].

Влада американських штатів оголосила про свій план інвестицій у розвиток екологічно чистих видів технологій на наступні 10 років, щоб не тільки поліпшити екологічну ситуацію, а й створити до 5 млн робочих місць.

До 2050 р. передбачається, що викиди вуглекислого газу знизяться на 80 % за рівень 1990-х років.

Найбільше значення у США набуває модель державної підтримки «зеленої» енергетики, яка має назву «компенсаційна», її основа являє собою механізм компенсації виробникам поновлювані джерела електроенергії, їхніх підвищених витрат упродовж певного періоду часу. Підтримка держави поновлюваної енергетики відбувається як на федеральному рівні, так і на рівні штатів і місцевих органів влади.

Основним законодавчим документом, який визначає напрямки та джерела фінансування розвитку ПДЕ на федеральному рівні, є «Закон про відновлення і реінвестування Америки» (American Recovery and Reinvestment Act – ARRA), прийнятий у 2009 р. Законом визначено, що державна підтримка фінансування перспективного розвитку енергетики країни насамперед спрямовується на розвиток ПДЕ і виробництво енергоносіїв, вироблених з поновлюваної сировини, зокрема, впровадження «чистих» вугільних технологій, пріоритетний розвиток сонячної, вітрової та геотермальної енергетики, технологій виробництва і використання біопалива з непродовольчої сировини. Поставлено за мету забезпечення виробництва та експорту обладнання для «чистої» енергетики на внутрішніх промислових потужностях із поступовим переходом до виробництва всіх комплектуючих і їхнього остаточного складання в країні, що забезпечить створення нових додаткових робочих місць [2].

Китайські виробники вже займають 40 % світового експорту сонячних батарей і 20 % – вітряних установок. Ще один напрямок «зелених» технологій, які розвивають в Піднебесній, – нанотехнології. Так, у поточному році був відкритий Глобальний інноваційний центр нановолокна Glodal Innovation GICNA. Неоголошена мета Пекіна – стати світовим лідером у галузі зелених технологій у XXI ст. [1].

У Китаї було підписано й прийнято низку важливих угод, які охоплюють такі сфери: зміна клімату, охорона довкілля, збереження озонового шару тощо, а саме «Копенгагенська кліматична угода», «Рамкова конвенція ООН зі зміни

клімату», «Кіотський протокол», «Монреальський протокол», «Паризька угода». З виходом США з «Паризької угоди» Китай зайняв позиції ініціатора в діяльності, яка спрямована на вирішення проблем, пов'язаних зі зміною клімату та їх наслідками. Місце та роль Китаю у глобальному кліматичному управлінні посилюється з кожним днем, він виступає захисником навколишнього середовища, докільця та реалізатором необхідних змін [3].

У 2016 р. Китай прийняв Національний план реалізації Порядку дня Цілей сталого розвитку до 2030 року. Даний план є першим національним планом, який встановлює сфери діяльності й визначає конкретні заходи. У ньому всебічно викладена політика розвитку Китаю і зусилля країни з надання допомоги іншим державам, що розвиваються, в процесі глобального здійснення Цілей сталого розвитку ООН. Згідно з ним до 2030 р. Китай планує досягти поставлених цілей у сільському господарстві, охороні здоров'я, освіті, соціальній сфері та економічному зростанні. За прогнозами до 2035 р. КНР має обігнати США, Японію і Європу (разом узяті) з виробництва електроенергії з поновлюваних й екологічно чистих джерел [4].

Говорячи про тенденції державної політики реалізації «зеленої» економіки та відновлюваних джерел енергії в Європі, згадаємо про стратегію ЄС, до 2030 р. Європа планує знизити викиди на 40 % від рівня 1990 р., досягнувши 27% частки відновлюваних джерел енергії в енергобалансі. У країнах ЄС для стійкої енергетичної системи державою розроблена стратегія фінансованих заходів у галузі досліджень та розробок. Для вжиття заходів у держсекторі виділялась додаткова фінансова підтримка урядів країн – членів ЄС. Сучасний уряд також послідовно підтримує плани розвитку «зеленої» енергетики шляхом введення так званої зеленої угоди, націленої на просування енергозбереження та розвиток місцевих проєктів з використання відновлюваних джерел енергії. Уряди наполягають на забезпеченні довгострокової окупності відновлюваних джерел енергії за рахунок інновацій [5].

ЄС також надасть фінансову підтримку й технічну допомогу тим, хто найбільше постраждав від переходу до зеленої економіки. Це називається

механізмом справедливого переходу. Це допоможе мобілізувати щонайменше 100 млрд. Євро протягом періоду 2021–2027 рр., у найбільш постраждалих регіонах [6].

Загальні політичні заходи на рівні ЄС зосереджено на питаннях, що стосуються завершення формування внутрішнього ринку, енергетичних податків, заходи щодо енергозбереження, розповсюдження нових технологій.

Стосовно поширення нових технологій насамперед слід згадати нетрадиційну енергетику, найбільш розповсюдженими інструментами стимулювання якої є:

- компенсації /премії до тарифів на енергію, що отримана від нетрадиційних видів енергії (Германія, Данія, Іспанія, Фінляндія, Греція);
- звільнення від податку частин прибутку, що інвестується в розвиток нетрадиційної енергетики (Нідерланди);
- звільнення споживачів «чистої» енергії від екологічних податків (Швеція, Франція);
- тендери та квоти «зелені сертифікати» на підтримку різних видів нетрадиційних видів енергій із загального спеціального фонду (Велика Британія, Ірландія);
- пряме субсидювання, пільгові кредити, податкові знижки (Австрія).

Стимулювання природоохоронної діяльності здійснюється за допомогою політики надання державних пільг та економічної допомоги підприємствам, які борються із забрудненням навколишнього середовища. Крім того, стрімко розвивається ринковий механізм природоохоронної діяльності, який встановлює застосування екологічних субсидій, зборів, позик, штрафів, податків, кредитів і квот, пов'язаних з викидами шкідливих речовин. Вони дають змогу поділити фінансові ресурси та акумулювати їх на державних рахунках або в спеціальних фондах. Наприклад, екологічні субсидії мають форму інноваційних субсидій, що покривають частину видатків на розробку нових технологій, і позик на устаткування природоохоронного призначення, на відновлення якості середовища або субсидій для покриття позик. Саме така

політика притаманна для Австрії, до того ж існує інвестиційна премія за капітальні вкладення, спрямовані на охорону природи [7].

Франція є світовим лідером в області морської енергетики, але головна причина, по якій Франція піднялася в рейтингах по відновлюваній енергетиці, полягає в її провідній ролі на плавучому ринку офшорних вітрів і наземних вітропарків.

У Франції 17 серпня 2015 р. було прийнято Закон про перехід до відновлюваної енергії для зеленого зростання, який зобов'язав уряд країни скоротити викиди парникових газів на 40 %, нижче рівня 1990 р. до 2030 р. [8].

Закон визначає середньо- та довгострокові цілі національного виробництва та споживання енергії:

- скоротити викиди парникових газів, щоб сприяти досягненню цілі зменшення викидів в ЄС на 40 % до 2030 р. (порівняно з рівнями 1990 р.);
- скоротити споживання Францією викопного палива на 30 % до 2030 р.;
- зменшити частку ядерної енергії до 50 % виробництва електроенергії до 2025 р.;
- збільшити частку відновлюваних джерел до 32 % кінцевого споживання енергії до 2030 р. та до 40 % виробництва електроенергії;
- удвічі зменшити кінцеве споживання енергії у Франції до 2050 р. (порівняно з 2012 р.);
- скоротити відходи, що потрапляють на звалища, на 50 % до 2050 р. [9].

Країна входить у першу трійку лідерів за індексом екологічної ефективності й зайняла друге місце після Швейцарії у 2018 р. За два роки Франція піднялася на вісім сходинок. Аналізуючи складники індексу, можна зробити висновок, що Франція у 2018 р. акцентувала увагу на охорону навколишнього середовища, а це якість повітря, чиста вода і каналізація та зменшення викидів тяжких металів, що пов'язане із шкідливим впливом на довкілля (кадмій, ртуть та свинець).

Франція успішно виконала свої зобов'язання за Кіотським протоколом, а заохочувальні заходи, вжиті урядом, привели до зростання нових промислових

секторів. Провідне місце серед них належить поновлюючим джерелам енергії, які стають пріоритетними в енергетичних планах Франції: сонячна і вітряна енергія, гідроелектростанції, біомаса і біопаливо.

Також були визначені основні напрямки подальшої роботи в екологічному напрямку: боротьба з кліматичними змінами, захист і поліпшення біорізноманіття та навколишнього середовища, захист здоров'я та екології при збереженні економічного зростання. Згідно з новою державною екологічною політикою Франції передбачається підтримувати існуючий рівень національного добробуту, використовуючи в чотири рази менше енергії й сировини. Основні проєкти будуть реалізовуватись у будівництві, енергетиці, на , транспорті та при утилізації відходів.

В Австрії у цьому році у квітні було закрито останню в країні ТЕЦ, яка працювала на вугіллі. Цю електростанцію переобладнають на газ та залишають у резерві. Закриття станції електроенергетичною компанією Verbund є історичним кроком та підтверджує, що Австрія рухається курсом, який обрали для себе розвинені країни.

Зараз у країні відбуваються дебати на рівні громадян та уряду, головна тема яких необхідність прийняття нової державної стратегії яка має більш амбіційні плани та більші часові рамки. Асоціація відновлюваної енергетики Австрії висуває пропозиції щодо прийняття нової енергетичної стратегії, принаймні до 2030 р., яка має на меті: скорочення кінцевого енергоспоживання на 940 ПДж порівняно з 1990 р., нарощування частки відновлюваної енергії до 60 % та скорочення викидів парникових газів на 60 % до 2030 р.

Варто відмітити, що вже на сьогоднішній день 100 % електроенергії в Нижній Австрії, найбільшій федеральній землі країни, генерується з ВДЕ, а саме: 63 % – на ГЕС, 26 – на ВЕС, 9 – з біомаси і 2 % – за рахунок сонячної енергії. Що стосується Австрії в цілому, відновлювані джерела забезпечують 75 % всього обсягу виробництва електроенергії [10].

Шотландія вважається одним із світових лідерів в галузі відновлюваної енергетики. Місцева влада поставила мету відмовитися від спалювання

викопного палива до 2020 р., і ця мета була виконана. Як зазначає ZME Science, в цьому році регіон, швидше за все, буде отримувати всю свою електрику з чистих джерел. За даними Scottish Development International, уже в 2015 р. ВДЕ покривали 59 % потреб Шотландії в електриці. До 2017 р. частка зросла до 68,1 %, а до 2018 – до 74,6 %. У період з січня по липень 2019 р. Шотландія виробила 9 831 320 МВт год енергії вітру. Цього достатньо, щоб забезпечити регіон електрикою на 182 %. Надлишки поставляються на північ Англії.

Наступною метою в Шотландії стане декарбонізація інших секторів економіки – насамперед теплопостачання і транспорту. Наприклад, до 2032 р. під заборону потраплять бензинові і дизельні автомобілі. Кліматичної нейтральності шотландські влада має намір досягти до 2045 р. – на п'ять років раніше, ніж Великобританія в цілому [10].

Австралія займає сильні позиції по сонячній енергетиці і стійка в інших. Незважаючи на те, що відновлювана енергія Австралії потрапила в п'ятірку кращих країн світу, вона, можливо, постраждала після «кліматичних виборів» у травні 2019 р., коли правоцентристська Ліберальна партія здобула перемогу над лейбористської партією [11].

Через високі ціни на енергоносії, новий уряд знизило кліматичні цілі Австралії і призупинило інвестиції в енергетику на суму 17 млрд дол. США.

Досвід ряду країн показав, що відновлювані джерела енергії можна надійно інтегрувати в енергосистеми. Багато країн та регіонів у багатьох частинах світу досягли успіху у виконанні цього завдання, використовуючи різні підходи та скориставшись ресурсами своєї гнучкості, вони залишають світові великий набір інструментів та уроків, які слід інтегрувати до набору інструментів, що визначають їх політику.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямку Отже, на сьогодні найголовніше в розвитку країн є запровадження державної політики, яка спрямована на економічне зростання відповідно до нових глобальних тенденцій сталого розвитку, точніше до моделі «зеленої економіки».

Модель державної політики «зеленої економіки» розширює та удосконалює концепцію сталого соціально-економічного розвитку. Організація ЮНЕП відмітила що, для переходу до державної політики «зеленої» економіки, не має якогось універсального рішення. «Зелена» економіка почала своє існування у відповідь на вчинки та дії сучасності, такі як деградація природного капіталу, збільшення бідності населення у світі, прискоренням настання та збільшення масштабу світових криз.

Кожен захід, який проводиться для впровадження державної політики «зеленої» економіки в країні, повинен бути пов'язаний з характеристикою і природною спадщиною кожної країни, рівнем її розвитку, результативністю її установ, та характером і масштабом переважаючих дефектів ринкового механізму, секторами, які встановлені в якості пріоритетних, цільових показників та іншими умовами, що є особливими для конкретної ситуації.

Список використаних джерел

1. «Зеленая» економіка в розвитку страны. URL: <https://knews.kg/2016/08/04/zelenaya-ekonomika-v-razvitii-strany/> (дата звернення: 18.08.2020).
2. Стан і перспективи розвитку малої гідроенергетики, сонячної, вітрової та інших джерел поновлюваної енергії зарубіжних країн та України. Міненерговугілля України, ДП «НЕК «Укренерго», Відокремлений підрозділ «Науковопроектний центр розвитку об'єднаної енергетичної системи України» Державного підприємства «Національна енергетична компанія «Укренерго». Київ, 08/2016, 104 с. URL: <https://ua.energy/wp-content/uploads/2018/01/4.-Stan-i-perspektyvy-rozvytku-PDE.pdf> (дата звернення: 18.08.2020).
3. Стрижак О. О. Прекрасний Китай як драйвер побудови глобальної екологічної цивілізації. Журнал «Україна-Китай». 2018. № 12. URL: <https://sinologist.com.ua/stryzhak-o-o-prekrasnyj-kytaj-yak-drajver-pobudovy-globalnoyi-ekologichnoyi-tsyvilizatsiyi/> (дата звернення: 18.08.2020).
4. Набиуллина А. Опыт Китая в переходе на рельсы устойчивого развития: построение «зеленой экономики». URL: <https://mirec.mgimo.ru/upload/ckeditor/files/china-s-experience-in-transition-towards-rails-of-sustainable-development.pdf> (дата звернення: 18.08.2020).
5. Скороход І. С., Горбач Л. М. Розвиток «зеленої» економіки в країнах Європейського Союзу. *Світове господарство і міжнародні економічні відносини*. Київ, 2019. Т. 30 (69), № 2. URL: http://econ.vernadskyjournals.in.ua/journals/2019/30_69_2/6.pdf дата звернення: 18.08.2020).
6. Офіційний сайт Європейської Комісії. URL: https://ec.europa.eu/info/strategy/priorities-2019-2024/european-green-deal_en (дата звернення: 18.08.2020).
7. Дорогунцов С. І., Коценко К. Ф., Хвесик М. А. Екологія : підручник. Київ : КНЕУ, 2005. 371 с.
8. Energy transition France. URL: <https://www.gouvernement.fr/en/energy-transition> (дата звернення: 18.08.2020).
9. Report presented on the occasion of France's national voluntary review to the united nations high-level political forum on sustainable development. URL:

https://www.diplomatie.gouv.fr/IMG/pdf/report_france_sdg_-_executive_summary_cle0639a1.pdf (дата звернення: 18.08.2020).

10. Гелетуха Г. Г., Железна Т. А., Праховник А. К. Аналіз енергетичних стратегій країн ЄС та світу і ролі в них відновлюваних джерел енергії. Аналітична записка БАУ № 13. 2015. URL: <https://uabio.org/wp-content/uploads/2020/04/uabio-position-paper-13-ua.pdf> (дата звернення: 18.08.2020).

11. Самые привлекательные страны для возобновляемых инвестиций. URL: <https://energосmi.ru/archives/38777> (дата звернення: 18.08.2020).

12. Захаркевич Н. Досвід країн Європейського Союзу у формуванні основ «зеленої» економіки. *Університетські наукові записки*. 2013. № 2. С. 278–285. URL: www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi.../cgiirbis_64 (дата звернення: 18.08.2020).

13. Ямчук А., Кургузенкова Л. Зелене промислове зростання як альтернативна модель економічного розвитку країни: міжнародний і національний аспекти. *Науково-технічна інформація*. 2013. № 4. С. 13–20. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/NTI_2013_4_5 (дата звернення: 18.08.2020).

References

1. «Green» economy in the development of the country. URL: <https://knews.kg/2016/08/04/zelenaya-ekonomika-v-razviti-strany/> [in Russian].

2. Status and prospects of development of small hydropower, solar, wind and other renewable energy sources of foreign countries and Ukraine. (2016). Minenerhovuhillia Ukrainy, DP «NEK «Ukrenerho», Vidokremlyenyj pidrozdil «Naukovoproektnyj tsentr rozvytku ob'iednanoi enerhetychnoi systemy Ukrainy» Derzhavnoho pidpryemstva «Natsional'na enerhetychna kompaniia «Ukrenerho». URL: <https://ua.energy/wp-content/uploads/2018/01/4.-Stan-i-perspektyvy-rozvytku-PDE.pdf> [in Ukrainian].

3. Stryzhak, O.O. (2018) Beautiful China as a driver for building a global environmental civilization. *Zhurnal «Ukraina-Kytaj»*, 12. URL: <https://sinologist.com.ua/stryzhak-o-o-prekrasnyj-kytaj-yak-drajver-pobudovy-globalnoyi-ekologichnoyi-tsyvilizatsiyi/> [in Ukrainian].

4. Nabyullyna, A. China's experience in moving to the rails of sustainable development: building a «green economy». URL: <https://mirec.mgimo.ru/upload/ckeditor/files/china-s-experience-in-transition-towards-rails-of-sustainable-development.pdf> [in Russian].

5. Skorokhod, I.S., Horbach, L.M. (2019). Development of «green» economy in the countries of the European Union. *Svitove hospodarstvo i mizhnarodni ekonomichni vidnosyny*, 30 (69), 2. URL: http://econ.vernadskyjournals.in.ua/journals/2019/30_69_2/6.pdf [in Ukrainian].

6. Ofitsijnyj cajt Yevropejskoi Komicii. URL: https://ec.europa.eu/info/strategy/priorities-2019-2024/european-green-deal_en.

7. Dorohuntsov, S.I., Kotsenko, K.F., Khvesyk, M.A. (2005). Ecology. KNEU [in Ukrainian].

8. Energy transition France. URL: <https://www.gouvernement.fr/en/energy-transition>.

9. Report presented on the occasion of France's national voluntary review to the united nations high-level political forum on sustainable development. URL: https://www.diplomatie.gouv.fr/IMG/pdf/report_france_sdg_-_executive_summary_cle0639a1.pdf.

10. Heletukha, H.H., Zheliezna, T.A., Prakhovnik, A.K. (2015). Analysis of energy strategies of the EU and the world and the role of renewable energy sources in them. BAU 13. URL: <https://uabio.org/wp-content/uploads/2020/04/uabio-position-paper-13-ua.pdf> [in Ukrainian].

11. The most attractive countries for renewable investments. URL: <https://energосmi.ru/archives/38777> [in Russian].

12. Zakharkevych, N. (2013). The experience of the European Union in forming the foundations of a «green» economy. *Univercytetcki naukovy zapysky*. 2, 278–285. URL: www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi.../cgiirbis_64 [in Ukrainian].

13. Yamchuk, A., Kurhuzenkova, L. (2013). Green industrial growth as an alternative model of economic development of the country: international and national aspects. *Naukovo-tekhnichna informatsiia*, 4, 13–20. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/NTI_2013_4_5 [in Ukrainian].

Polishchuk Yu. A.,

Postgraduate Student of Economic Policy and Management Department,

KRI NAPA, Kharkiv

ORCID 0000-0001-6362-9445

Foreign experience of implementation of state policy of green economy development

The concept of «green economy» adopted by the world community is designed to ensure the harmonization of the three components of sustainable development – economic, social and environmental. «Green Economy» is not just a possibility but a compulsory way of development for all countries and nations if they want to ensure a secure future for their citizens. The transition to a green economy has a long and difficult path, but today a number of advanced economies and developing countries (USA, China, Europe, France, Austria, Scotland, Australia, Germany, Japan, etc.) demonstrate leadership by adopting «green» economic strategies.

In this paper actualized problems in the transition of society to priority innovation areas «green» economy. Analysis of strategic priorities for the formation of new «green» areas of economics and environmental management transformation of existing industries. Pointed technically feasible potential of renewable energy as a practical mechanism to ensure economic security in terms of threats to resource depletion. The priority public policy based on the introduction of innovative environmentally sound technologies that will ensure the sustainable development of society in a strategic perspective. innovative environmentally sound technologies that will ensure the sustainable development of society in a strategic perspective. The author analyzes the concept as an important component of socio-economic development of the state, shows its importance to the national economy. Attracting strategic priorities of «green» economic potential in the world as a basis for the formation of «growth points» and «areas of economic development».

In paper it is proved that the development of «green» economics contributes to solve several system problems in the world: reduces energy production, stimulates the transition to alternative energy, which creates jobs and improves the quality of life.

Keywords: state policy; «green» economy; exhaustion of natural resources; sustainable development; energy efficiency; energy saving.

Надійшла до редколегії 20.11.2020 р.